

Benvingut, Mohamed

L'ESCÀS ARRELAMENT AL PAÍS
DELS IMMIGRANTS I DELS SEUS FILLS,
NO OBSTANT EL PROCÉS
D'INTEGRACIÓ INICIAT A L'ESCOLA,
RESPON TANT ALS SEUS RECELS COM
ALS DELS ABORÍGENS

Tot just passats els primers deu minuts d'aquest any, va accedir al món Mohamed Bouvah, fill dels marroquins Hassane Bouvah i Taman Laaziza. Mohamed és el cinquè fill del matrimoni, establert a Inca fa dos anys, i el primer nou ciutadà de les Balears de 2016. A Eivissa, el primer nadó es diu Martí Torres: el llinatge ens fa pensar que el seu pare deu ser eivissenc. A Palma, qui va arribar primer és Àngel Martínez Espinosa, de mare mallorquina i pare de Huelva. A Menorca, aquesta felicitació la guanya Júlia, filla de menorquins.

Mohamed Bouvah s'afegeix, d'aquesta manera, a la gran massa de mallorquins fills de pares immigrants i, més concretament, de països musulmans. Impossible endevinar, ni que sigui a grans trets, el seu futur, és clar, però en teoria sabem que ha vingut a un món que li obstaculitzarà en alguna mesura el seu normal desenvolupament com a ciutadà mallorquí i europeu. Si les coses no canvien de direcció, en Mohamed té moltes probabilitats d'esdevenir una persona a la qual s'aplicarà una versió afeblida del principi de presumpció d'innocència. Això, comptant, naturalment, que el seu comportament sigui impecable en tot temps i situació.

Lluny dels grans suburbis europeus, vull dir a pobles de les nostres illes i dels vostres bocins continentals, podem parlar en la nostra llengua amb fills de marroquins (o de nigerians o paquistanesos) sense que aquest fet ens creï la sensació d'estranyesa o d'anormalitat. Si, com deia Pla, el teu país és aquell on, en dir bon dia, et contesten bon dia, les darreres generacions de fills d'immigrants, com et contesten bon dia, també són el teu país. Durant els anys escolars, incorporen la nostra llengua a la seva vida, llegeixen autors d'aquí i apre-

nen, de la terra, el mateix que qualsevol illenc descendent de la Conquesta. Hem deixat enrere el temps en què quan un negre o un nòrdic et parlava en català se li contestava en castellà. I, no obstant, la relació dels illencs d'avior amb els de nou encuny encara és plena de fronteres invisibles, difuminades, de vegades indetectables.

Per què una part important d'aquests fills d'immigrants, potser els fills de musulmans més que els altres, no acaben d'arrelar al país? Òbviament, aquest pobre cronista no està capacitat per respondre preguntes que possiblement no ha sabut formular correctament. Però sí que sé una cosa, i és que aquesta pregunta obliga a fer-ne una altra, potser formulada en els mateixos termes, referida a una bona part de fills de pares illencs de més de set generacions, que

deliberadament donen l'esquena al país –per començar, a la seva llengua. L'enlluernament de la banalitat que emmarca el sentit de l'èxit deixa el país fora dels escenaris més apropiats per triomfar –en l'imaginari d'una part significativa de la població. Com a màxim, entra en aquest imaginari una versió del país elaborada en una zona formada per materials d'al·luvió coberts de purpurina i glamur de puticlub. I, això no obstant, encara ens atrevim a demanar als immigrants i als seus fills un grau d'adhesió del qual els aborígens ens sentim dispensats per una nissaga protectora.

Estranya, en qualsevol cas, l'escàs arrelament dels musulmans vinguts o nascuts a l'illa, la manca de continuïtat en el procés d'integració que s'inicia a les escoles. No hi ha, només, rebuig per part de la població del lloc, sinó, també, un distanciament recelós per part de la comunitat musulmana, com una malfiança pròpia de pobles amenaçats. Cert que el seu encast a les classes socials amb major risc d'exclusió hi ajuda, i més encara quan veiem de què en diuen, els poderosos del món, sortir de la crisi. La gent d'aquí pot suportar millor la desventura, perquè d'alguna manera ens sentim hereus de la terra, inserits en la nostra història particular. Però qui se sent engrunat en una història aliena pateix sense esperança les inclemències del present.

Així i tot, en Mohamed arriba a un lloc que no és el pitjor destí per a un musulmà. La islamofòbia no hi ha pres tanta força com en altres bandes, per més que el llevat sempre hi és. Si supera els prejudicis que mantenen distanciada la seva comunitat de la resta del país, és probable que trobi vies d'arrelament i d'integració.

GUILLEM
FRONTERA